

om, hvem der er den ledende, men selv om denne dygtige Mand falder fra — med Tiden falde vi jo alle fra — saa er der ingen Tvivl om, at om man ikke let vilde kunne finde en ny Professor Kæller, vil der altid ved disse Anstalter være een Mand, der i særlig Grad er deres Leder, og saaledes vil det ogsaa utvivlsomt gaa ved de andre Anstalter. Altsaa den Vanskelighed, som den ærede Minister ser i, at vi ønske at sætte 2 Forstandere ind i Direktionen, tror jeg ikke eksisterer i Praksis; men for øvrigt maa jeg sige, at hvis man skulde ønske en anden Organisation, hvis man f. Eks. ikke vilde have 2 sideordnede Direktører, 1 for de Kællerste Anstalter og 1 for Bakkehus og Ebberødgaard, men maasse hellere vil gaa over til en anden Fordeling af Forretningerne, saaledes, at f. Eks. den ene Direktør særlig skulde have med det saglige at gøre, det pædagogiske eller opdragende, og den anden med det økonomiske, saa er det jo muligt, at man en Gang kan komme dertil, men vi have ved Konstruktionen af den Bestyrelse, som vi foreslaa, maattet tage Hensyn til de bestaaende Forhold. Grunden til, at man her foreslaa at sætte to Mænd ind i Direktionen, ligger i, at man her har to Rækker af Anstalter, og at det er nødvendigt, naar man skal tænke paa en Sammenmeldning, at lade disse to Grupper af Anstalter træde ind paa en ligeberettiget Maade. Det vides jo her i Rigsdagen og vistnok ogsaa i videre Kredse, at der utvivlsomt har været en vis Rivalitet imellem disse Anstalter. Den ærede Minister ryster paa Hovedet, og jeg forstaar, at man ikke i Kultusministeriet har følt denne Rivalitet. Det ligger i, at Kultusministeriet har en ganske særlig Interesse i den ene Gruppe, og det er naturligt, at den Anstalt, hvis Direktør sidder i Kultusministeriet, ikke har samme Følelse af Vanskeligheden, som den Direktør, der ikke sidder i Kultusministeriet. Altsaa den virkelige Grund til, at man er kommen til at sætte to ind i Direktionen, ligger i, at man har ønsket fra Udvalgets Side at overvinde den Rivalitet, Vanskelighed eller Gnidning, som eksisterer mellem de to Anstalter, der væsentlig arbejder til samme Maal. Den ærede Minister vilde, saavidt jeg hørte, nok være tilbøjelig til at lade de eventuelle Forstandere, 1, 2 eller 3 ved de respektive Grupper, deltage i Direktionens møderne — jeg forstod ham i det mindste saaledes — og jeg skal erkende, efter hvad jeg har hørt om den nuværende Bestyrelse af Anstalten Best paa Gamle Bakkehus, vilde allerede det være et Fremskridt. Der forlyder ganske mærkelige Ting om det For-

hold, der eksisterer mellem Direktionen for Gamle Bakkehus og Forstanderen derude. Jeg har hørt fortælle — ja, det er maasse en Anekdote, men den karakteriserer, tror jeg, Forholdet — at en Gang skulde der rejses en ret betydelig Bygning paa Gamle Bakkehus, og uden for Bygningen blev der saa skrevet, som overalt, hvor der opsættes en ny Bygning: „Uvedkommende forbydes Afgang“. Saa engang, da denne Bygning i det væsentlige var færdig, spørger et Medlem af Direktionen Anstaltens Forstander, hvad han nu synes om den ny Bygning. Saa siger Forstanderen, der havde et tørt Lune: Ja, det kan jeg ikke tjene Direktøren med at sige, thi der staar: „Uvedkommende forbydes Afgang“. Altsaa den Mand, der havde det virkelige, det moralske Ansvar for Gerningen derude, var i den Grad tilsidejat, at man byggede en helt ny Anstalt, i alt Fald søjede en helt ny Bygning til, uden i nogen Maade at tage ham paa Raad med. Det er sikkert en ganske bagvendt Ordning. Jeg vil ikke give dette ud for fuldt nøjagtig Historie, jeg lagde jo ogsaa, at det maasse var en Anekdote; men efter hvad jeg i øvrigt har hørt om disse Anstalter, karakteriserer denne Anekdote træffende Forholdene, dog maasse ikke som de ere i Øjeblikket; det er muligt, at Forholdene i Direktionen paa Bakkehus nu ere blevne nok saa civiliserede som i tidligere Tid; men det er i alt Fald en noget uheldig Tradition, man har haft at arbejde efter. Jeg skal altsaa erkende, at over for en saadan Fortid er det et stort Fremskridt, naar Ministeren vil gaa ind paa, at der ikke bør træffes væsentlige Bestemmelser om Anstalterne, uden at Forstanderen høres derom. Men jeg tror dog, at Udvalgets Forslag om, at lade de respektive Forstandere træde ind i Direktionen er bedre. Tanken er, som jeg antydede før, at til at være Ledere af disse Anstalter kræves der ganske særlige Kvalifikationer. Man kan ikke sætte den første den bedste Teolog eller Filolog til at bestyre en saadan Anstalt. Der kræves særlige Anlæg og en særlig Uddannelse til at gøre Fyldest paa den Plads. Det er ikke Dunsinmennesker, der kunne styre en saadan Anstalt. Det kan være, at den ærede Minister i hele sit Fakultet ikke kan finde en eneste, som kan uddannes til den Gerning, som fordrer en ganske særlig Evne og Dygt. Naar man da er saa heldig at finde en saadan særlig udmærket og dygtig Mand, — det har man hidtil haft paa Gamle Bakkehus, og den Slags Mænd maa man have, — saa bør man ikke lade ham staa uden for Direktorens Dør eller lade det være en Maade at